

syn, vi skyldte Beboerne ikke at paalægge dem en alt for generende Indkvarteringsbyrde Aar ud og Aar ind.

Colding: Saaledes som den højtærede Minister har udtalt, vil det ikke blive noget stort Offer, der skal gøres for at faa Øvelserne bragt hen i den Retning, som ønskes af Ministeriet og Forslagsstillerne. Naar det blev sagt, at der for Kjøbenhavn i de ulige Aar vilde blive lagt to Batailloner i Kantonnement, saa kunde man jo ganske undgaa at lægge dem i Kantonnement ved at lægge dem i Lejr paa Fællederne, hvor de have ligget tidligere, og for Helsingørs Vedkommende var der ikke det mindste i Vejen for at gøre noget lignende ved at etablere en Teltlejr uden for Helsingør. I Odense var der i de ulige Aar jo slet ingen ude af Byen. Man opnaaede saa i Virkeligheden en Besparelse, som var værd at tage med, hvis man vilde gaa ind paa mit Forslag om at benytte Jærnbannerne i udstrakt Maal til at flytte de Afdelinger, der skulle kæmpe med hinanden, fra Sted til andet. Det Udvalg, der vil blive nedsat, kunde maaske være til Sinds at tage dette under nærmere Overvejelse under Forudsætning af, at man ikke vilde være villig til at gaa ind paa Forslaget, som det foreligger, hvilket jeg meget ønsker, at man vil.

J. C. Christensen: Maa jeg gøre den korte Bemærkning til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (J. Hage), at naar jeg anbefaler Lovforslaget til Fremme og Behandling i et Udvalg for at skaffe de nødvendige Oplysninger til Stede, er den ærede Ordfører ikke deraf berettiget til at slutte, at jeg anbefaler Forslaget til Forkastelse eller Ødelæggelse.

Ordføreren for Forslagsstillerne (J. Hage): Det har jeg heller ikke ment. Jeg har blot sagt, at naar Lovforslaget skulde henvises til et Udvalg, var der, da Tiden er saa knap, ikke Haab om at faa det gennemført i denne Samling, men naar det ærede Medlem vil have det til Udvalg, saa ved jeg jo nok, at det bliver sendt til Udvalg.

Da ingen yderligere ønskede at ytre sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Jungersen: Jeg tillader mig at foreslaa, at dette Lovforslag henvises til det Udvalg, der er nedsat angaaende Forslag til Lov om Ophævelse af Kjøbenhavns Væbning.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om en Hædersgave af Statskassen til Deltagerne i Kampene for Fædrelandet i Aarene 1848—50.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 2889—92.)

Sagen sattes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (J. C. Christensen): Den stærke Bevægelse, som i 1848 gik gennem vort Folk, var jo som et frisk Vindpust, der kom og blæste Stilhedens lumre Luft bort. Ja, det var i Grunden mere, det var næsten som en Storm, der rørte Folkehavet lige til Dybden. Det er da naturligt, at en saadan stærk Bevægelse mindes, naar 50 Aar ere gaaede, og vi se jo ogsaa baade i Tale og Skrift, at det danske Folk er beredt paa at mindes dette Aar og mindes de Bevægelser, der da vare fremme. Der er ogsaa her i Rigsdagen talt adskilligt om Aanden fra 1848. Denne Aand fra 1848 var jo en Frihedsaand. Den Gang fik vi den almindelige Valgret. Da blev Folket kaldet til at tage Del i Lovgivningsmagten og i Bevillingsmagten, til at være medbestemmende om de Former, hvorunder Livet her i Landet skal leve. Og det var tillige en Lighedens Aand, fordi man i den Tid arbejdede paa at fordele Byrderne ligeligere end hidtil over Befolkningen. Jeg skal saaledes blot minde om den almindelige Værnepligt, som ved Septemberloven blev indført, og som man ogsaa satte særlig Pris paa, den Gang den blev indført. Men frem for alt var det en Broderskabets Aand; thi den Gang blev for første Gang, tror jeg, hele Folket klar paa, at det var eet Folk. Store Dele af vor Befolkning havde levet uden klar Forstaaelse af at tilhøre eet Folk, men det var nu, ligesom Blodet skød varmere op i Kinderne paa hele Befolkningen, saa de med Liv og Sjæl